

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 1. sierpnia 1902.

Treść: (Nr 151—153.) 151. Rozporządzenie, którem ustanawia się dodatek z tytułu tary dla kwasu solnego, przywożonego w tak zwanych wagonach garnkowych. — 152. Ustawa o zniesieniu skarbowych myt drogowych i przewozowych. — 153. Ustawa, którą zaprowadza się podatek od osobowych biletów jazdy na kolejach żelaznych.

151.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 16. lipca 1902,

którem ustanawia się dodatek z tytułu tary dla kwasu solnego, przywożonego w tak zwanych wagonach garnkowych.

Odnosnie do rozporządzenia z dnia 15. lipca 1894, tyżącego się uregulowania wymiarów tary do powszechnej taryfy cłowej austriacko-węgierskiego obszaru cłowego, Dz. u. p. Nr. 151, postanawia się w porozumieniu z interesowanymi królewsko-węgierskimi Ministerstwami, że przy ocłaniu kwasu solnego l. tar. 320, przywożonego w umyślne na ten cel urządzonej wagonach garnkowych, do obliczonej wagi czystej doliczać należy 20% z tytułu tary.

Rozporządzenie niniejsze zaczyna obowiązywać niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

152.

Ustawa z dnia 19. lipca 1902,

o zniesieniu skarbowych myt drogowych i przewozowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§. 1.

Skarbowe myta drogowe i przewozowe, zaprowadzone ustawą z dnia 26. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 140, zostają zniesione.

§. 2.

Utrzymywanie w ruchu przewozów, zostających w ręku państwa (przewozów skarbowych), oddane będzie interesowanym korporacjom autonomicznym lub przedsiębiorstwom prywatnym. Jeżeli korporacje takie lub osoby prywatne przewozu, którego dalsze utrzymywanie ze względu na komunikację publiczną jest potrzebne, nie przyjmą, lub po przyjęciu złożą napowrót, w takim razie utrzymywanie dotyczących przewozów w ruchu będzie rzeczą Administracji państwa.

Opłatę, jaką pobierać się będzie za używanie poszczególnych przewozów, ustanowi z uwzględnieniem kosztów ich utrzymywania polityczna władza krajowa.

§. 3.

Upoważnia się Ministra skarbu do zbycia nieruchomości, własnością państwa będących, które w skutek zniesienia skarbowych myt drogowych i przewozowych staną się zbędnymi, i to bez poprzedniego szczególnego zezwolenia ze strony Rady państwa, a tylko za dodatkowym uwiadomieniem jej o dokonaniu sprzedaży.

Gotówkę, uzyskaną ze sprzedaży dotyczących przedmiotów policzyć należy jako przychód ze zbycia nieruchomości własnością państwa będących.

§. 4.

Zniesienie skarbowych myt drogowych i przewozowych nie narusza w niczem postanowień, za-

wartych w ustawie z dnia 26. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 140 (§§. 17, 18 i 24) o uwolnieniach od opłaty myta, o ile takowe stosują się do myt mostowych, drogowych i przewozowych, utrzymywanych przez korporacje autonomiczne i osoby prywatne.

§ 5.

Ustawa niniejsza zacznie obowiązywać z dniem **1. stycznia 1903.**

§ 6.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Ischl, dnia 19. lipca 1902.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

153.

Ustawa z dnia 19. lipca 1902,

którą zaprowadza się podatek od osobowych biletów jazdy na kolejach żelaznych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Od przewozu osób na kolejach żelaznych w obrębie królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, zaprowadza się osobny podatek (podatek od biletów jazdy). Uiszczanie tego podatku jest rzeczą tych osób, które w obec przedsiębiorstwa przewozowego obowiązane są do opłaty należitości za przewóz, wymiar zaś jego — o ile nie chodzi o przypadki wyjątkowe, do których odnoszą się postanowienia §§ów 2. i 3. — jest następujący:

- a) na kolejach głównych 12 od sta,
- b) na kolejach lokalnych (ustawy z dnia 25. maja 1880, Dz. u. p. Nr. 56, z 17. czerwca 1887, Dz. u. p. Nr. 81 i z 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z roku 1895) 6 od sta,
- c) na kolejach małych (ustawa z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z roku 1895) 3 od sta

owej ceny, jaką w krajach, w których ustawa niniejsza ma moc obowiązującą, w danej chwili pobiera się za przewóz.

§ 2.

Od przewozu kolejną do krajów Korony węgierskiej i do Bośni i Hercegowiny lub napowrót, tudzież

poza granice tych krajów, podatek od biletów jazdy wynosić będzie 10% od owej części ceny jazdy, która przypada za przewóz w obszarze ważności niniejszej ustawy.

§ 3.

Na kolejach głównych, których taryfa normalna przepisuje dla trzeciej klasy ceny przeciętnie o 20 od sta wyższe, jak taryfa austriackich kolei państwowych, podatek od biletów trzeciej klasy wynosić będzie 9.5 od sta, a gdy chodzi o przypadki, w §. 2 wzmiankowane, 7.5 od sta pobieranej ceny jazdy.

§ 4.

Podatek od biletów jazdy pobierać i oddawać będą Skarbowi zarządy kolei żelaznych.

Szczegółowe postanowienia co do postępowania, jakiego przytem przestrzegać należy, tudzież co do zaokrąglania części ułamkowych halerzy na sumę wyższą lub niższą i co do terminów oddawania pobranych kwot podatku do kasy państwa, wreszcie postanowienia co do nakładania kar porządkowych za nieprzestrzeganie tych przepisów, wydane będą w drodze rozporządzenia.

§ 5.

Przedsiębiorstwa kolei żelaznych odpowiadają za niekorzystne następstwa, jakie w myśl §u 6go niniejszej ustawy pociąga za sobą zaniechanie oddania podatku w należyтым czasie i wykazania go według przepisu.

W celu sprawdzenia wykazów administracya skarbową ma prawo wglądać w zapiski oryginalne i księgi dotyczących przedsiębiorstw.

§ 6.

Za kwoty podatku, nieoddane w należyтым czasie, należą się 5-procentowe odsetki zwłoki, które liczą się od upływu przepisane terminu.

Jeżeli nastąpiło uszczuplenie podatku, w takim razie podatek uszczuplony przepisać należy w podwójnym wymiarze, i to bez wytaczania postępowania karnego, a tylko na podstawie dochodzeń urzędowych, sprawdzających istotną kwotę podatku, i pobrać go wraz z odsetkami zwłoki, za uszczuplony podatek przypadającymi.

§ 7.

Zaległe podatki ściągane będą w sposób, przepisany co do ściągania zalegających należitości bezpośrednich.

Postanowienia ustawy z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31, o przedawnieniu należitości bezpośrednich, stosowane być mają także do tego podatku.

Podwyższenie podatku, o którym mowa w §ie 6, ust. 2, przedawnia się po 5 latach.

§. 8.

Ani co do kwestyi, czy podatek według ustawy niniejszej ma być uiszczony, czy nie, ani co do wymiaru tegoż, nie ma miejsca postępowanie przed zwyczajnymi sądami.

Względem rekursów przeciw zarządzeniom i decyzjom władz skarbowych, odnoszącym się bądź do wymiaru i poboru tego podatku, bądź do niekorzystnych następstw, o których mowa w §ie 6 ustawy niniejszej, rozstrzyga w ostatniej instancji Ministerstwo skarbu, które winno się porozumieć z Ministerstwem kolei żelaznych.

Do zarządzeń i decyzji władz skarbowych stosowane będą postanowienia ustawy z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28.

§. 9.

Od podatku niniejszą ustawą zaprowadzonego uwalnia się:

- a) Najwyższy Dwór,
- b) osoby, przewożone z zastosowaniem taryfy wojskowej,
- c) robotników zatrudnionych, tudzież robotników zatrudnienia szukających, posiadających legitymację publicznych przedsiębiorstw pośrednictwa w pracy, upoważnionych do tego w drodze rozporządzenia, o ile jadą za osobnymi biletami po cenie niższej; szczegółowe postanowienia w tym względzie, osobiście co do minimalnego wymiaru znizienia ceny jazdy, które może jeszcze stanowić podstawę uwolnienia, wydane będą w drodze rozporządzenia.

§. 10.

Od podatku biletowego są nadto uwolnione:

- a) osoby, przewożone kolejami małemi, które służą do komunikacji w pewnej gminie i jej okolicy, a to w obrębie samej gminy, tudzież na obszarze o promieniu 10-kilometrowym, licząc od granicy gminy. Jeżeli poszczególne linie takiej kolei małej przekraczają rzeczony obszar, to jazda na tej części kolei, która leży poza granicami tego obszaru, podlega podatkowi biletowemu;
- b) osoby, jadące na liniach wiedeńskiej kolei miejskiej, będących przedmiotem Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 18. grudnia 1892, Dz. u. p. Nr. 230, a to tak długo, dopóki nie upłynie okres uwolnienia od podatków, w §ie 2, lit. d) rzeczzonego dokumentu koncesyjnego ustanowiony.

Takie samo uwolnienie stosowane będzie do jazdy wprost w obrocie przechodnim między liniami sieci wiedeńskiej kolei miejskiej, stanowiącemi przedmiot przytoczonego powyżej dokumentu koncesyjnego, a liniami tejże sieci, którym koncesya dopiero na przyszłość nadana zostanie, tudzież szlakami kolei żelaznych, istniejącymi w obrębie miasta Wiednia.

§. 11.

Względem przewozu na kolejach żelaznych, o którym mowa w §ie 1ym, należytość stemplowa, ustanowiona pod 1. bież. taryfy 47, lit. e) ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, tudzież należytość odsetkowa za poświadczenia odbioru i przyjęcia, wystawiane przez przedsiębiorstwa kolejowe na dowód przyjęcia osób do przewozu (karty osobowe), którą w myśl artykułu V, lit. f) i artykułu XX ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z roku 1895, zaprowadzono na miejsce owej pierwszej należytości, zostaje uchylona.

Co się tyczy jednak przewozu na kolejach żelaznych, w §. 2 określonego, powyższa należytość stemplowa obowiązywać będzie i nadal z tą zmianą, że uiszczanie takowej niema podlegać ograniczeniu do maksymalnej kwoty, ustanowionej w ustawie z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, pod liczbą 47, lit. e) taryfy, tudzież w §ie 2 ustawy z dnia 11. maja 1871, Dz. u. p. Nr. 39.

Także względem przewozu osób parowcami obowiązywać będzie rzeczona należytość stemplowa z przytoczoną powyżej zmianą i nadal.

§. 12.

Przekazy (legitymacje) na wolną jazdę, tudzież jazdę po cenie niższej, podlegają opłacie stemplowej, którą uiszczać mają osoby, ze znizienia lub uwolnienia korzystające. Opłata ta wynosi od legitymacji, które upoważniają do jazdy tylko jednorazowej lub do jednej jazdy tam i napowrót:

- a) gdy chodzi o wolną jazdę,

50 h w III. klasie,
1 K w II. „
2 K w I. „

- b) gdy chodzi o jazdę po cenie niższej,

25 h w III. klasie,
50 h w II. „
1 K w I. „

zaś od legitymacji, które upoważniają do jazdy kilkakrotnej:

- a) gdy chodzi o wolną jazdę,

5 K w III. klasie,
10 K w II. „
20 K w I. „

b) gdy chodzi o jazdę po cenie niższej,

2 K 50 h	w III. klasie,
5 K	w II.
10 K	w I.

Jeżeli legitymacya opiewa na kilka osób, należność stemplową obliczyć należy za każdą z nich z osobna.

Od należności stemplowej uwolnione są legitymacye, które

- a) opierają się na ustawach, powszechnych rozporządzeniach lub zobowiązaniach koncesyjnych;
- b) których zarządy kolejowe udzielają swoim własnym funkcjonaryuszom, licząc tu także i robotników, tudzież członkom ich rodzin, względnie funkcjonaryuszom obcych przedsiębiorstw komunikacyjnych;
- c) które udzielane zostają na zasadzie wydanych lub zatwierdzonych przez Ministerstwo kolei żelaznych przepisów służbowych dla zarządów kolejowych, ze względów publicznych lub ze względu na służbę kolejową, albo też z powodu ubóstwa lub w celach humanitarnych.

Postanowienia szczegółowe co do sposobu uiszczania tej należności stemplowej wydane być mają w drodze rozporządzenia.

Rząd ma prawo zezwolić na bezpośrednie uiszczanie tej należności.

Zresztą do powyższej należności stemplowej stosowane być mają ogólne przepisy ustaw o należnościach stemplowych i bezpośrednich.

§. 13.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie jednocześnie z ustawą o zniesieniu skarbowych myt drogowych i przewozowych, z ustawą o dalszem podwyższeniu tych normalnych poborów zaopatrzenia wdów po urzędnikach rządowych cywilnych i osobach do stanu nauczycieli rządowych należących, które podwyższone zostały już raz na zasadzie §. 16go ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, z ustawą, tyczącą się częściowej zmiany, względnie uzupełnienia postanowień co do poborów zaopatrzenia cywilnych urzędników rządowych (osób do stanu nauczycieli rządowych należących), tudzież owych osób do stanu szeregowców i podoficerów żandarmerji należących, które podlegają przepisom pensyjnym cywilnym, i takich samych żandarmeryjnych sług kancelaryjnych, wreszcie pensjonowanych i prowizjonowanych funkcjonaryuszy rządowych cywilnych, należących do kategorii sług, jakoteż z ustawą, tyczącą się odpisywania podatku gruntowego z powodu uszkodzenia przychodu naturalnego, spowodowanego wypadkami elementarnymi.

§. 14.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu, Memu Ministrowi kolei żelaznych i Memu Ministrowi handlu.

Ischl, dnia 19. lipca 1902.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.
Böhm r. w.

Wittek r. w.
Call r. w.